

1 Petr 2:19-24

Lezen: Matt.26:47-56.

Tekst: Matt.26:52-53.

Kl. Matt 5:43-48

Ps 100:1,4

Ps 62:2,3,4

Ps 119:40,43

2 Joz 30:1,2,3

2 Joz 36:1,2,4

Chr. heeft zich nog maar net uit het stof opgeheven waar hij in Gesemane met zijn Vader geworsteld heeft, of de geweldige crisis van zijn lijden breekt over Hem aan, de laatste, grote fase van zijn lijden. Hij heeft zich zijn leven lang voor dit moment voorbereid. Hij sprak meermalen met zijn discipelen over het feit dat Hij gevangen genomen zou worden en gedood zou worden. Maar nu brak dit moment dan aan. Nu neemt het geweld over en Christus staat van aangezicht tot aangezicht geconfronteerd met de machten van de duisternis. De satan, lezen we elders, ~~is~~ ^{is} in Judas ~~ingevaren~~ ingevaren, en iets daarvan merken we ook hier in de verraderlijkheid van zijn kus. En achter Judas staat de schare met zwaarden en stokken ten einde zeker te kunnen zijn dat deze booswicht niet zou ontsnappen. -- Wat een pijn moest het voor hem geweest zijn, zó als misdadiger beschouwd en behandeld te worden! Wat een pijn is de valsheid en leugenachtigheid van deze hele situatie niet voor hem geweest: de kust van Judas en de hele opzet van de vangenneming. Vooral daar Hij wist dat het

dit nog maar het begin was, en dat van nu af aan de toorn van God en de onrecht van de mensen over Hem uitgegoten zouden worden. Want van nu af aan zou er voor Hem geen recht of genade meer zijn. Van nu af aan zou Hij blootgesteld worden aan alle machten van onrecht en geweld en beproeving, spot en hoon en pijn.

Hoe geweldig zal het daarbij ook voor Hem geweest zijn dat deze verwerping en vervolging over Hem gebracht zou worden door de leidslieden van ~~de~~^{het} volk van God, de godsdienstige leiders, die de kerk van het Oude Verbond vertegenwoordigden, mensen die zich op het Oude Testament beroepen, het boek waarin aangaande Hem getuigenis afgelegd wordt. En dat daarbij dan nog zijn eigen discipelen Hem alleen achterlieten en wegvluchtten, zonder iets te begrijpen van wat er gebeurde. Petrus wilde nog met de zwaard vechten, en als dat hem verboden wordt, dan weet hij van niets beters dan te vluchten en Jezus te verlogenen.

Kunt u zich voorstellen welk een crisis dat voor Jezus geweest moest zijn? Alle mensen tegen Hem. De machten van de duisternis over Hem losgelaten. En ook zijn Vader gaf Hem nu prijs. Dat was zijn strijd in Gethsemane, dat de Vader Hem niet prijs zoude geven aan dit uur. Maar de Vader heeft zijn gebed niet verhoord. En daarom staat Hij nu in dit vreselijke uur. Nu zal het blijken dat Hij veracht en door de mensen verlaten zal zijn, ja dat alles wat door de profeten aangaande Hem gezegd was, in vervulling zou gaan.

Wat een toets voor Jezus! Nu zou Hij werkelijk de proef op de zom moeten leveren, het bewijs dat Hij werkelijk bereid was in deze angst en donkerheid in te gaan, nu de Vader dat van Hem vraagt en het heil van de wereld dat van Hem vergt. Alles staat nu eigenlijk op het spel.

Maar let nu toch op, broeders en zusters, hoe dit uur van crisis voor Jezus ook het uur van zijn grootste geestelijke triomf wordt. Hoe zouden wij in dit uur gereageerd hebben? Zoudt U toegelaten hebben dat Judas U kustte met een verraderlijke kust, zonder hem in het aangezicht te slaan of zelfs af te wijzen? Zoudt U, ook al wist U dat de eer van God op het spel stond, toegelaten hebben dat U als een misdadiger behandeld werd, zonder U ertegen te verzetten? Zoudt U bereid geweest zijn U helemaal aan de beschikking van God over U te onderwerpen, ook al brachte het smaad en lijden mee? Nee, ik weet het niet. Onze zelfzucht, onze persoonlijke ambitie, onze liefdeloosheid is er te groot voor. Waarschijnlijk zouden wij naar ~~de~~ zwaard gegrepen hebben zoals Petrus, of in diepe zelfbejammering onszelf niet meer onder de kastijdende hand van God overeind gehouden hebben.

Maar let op Jezus. Voor Jezus is de weg van ontrouw en opstandigheid, die voor ons vanzelfsprekend geweest zou zijn, helemaal uitgesloten. En daarom kan Hij triomferen waar wij gefaald zouden hebben. Jezus is namelijk zo volkomen aan de Vader overgegeven geweest, dat

Hij lang voor zijn kruisiging op Golgotha al de weg van zelfkruisiging aanvaard had. Het kruis was zijn levensbeginsel lang voor deze gevangenneming. Zijn eigen wil was al lang voor die tijd volledig verzaakt. En daarom kon Christus in dit krisisuur triomferen. Zijn band aan de Vader maakte het onmogelijk voor Hem nu van de weg af te wijken.

Maar ook zijn verbondenheid aan ons maakte het voor Hem onmogelijk hier af te wijken van de weg en het lijden te weigeren. Wij waren voortdurend in zijn gedachten. Ons heil was in zijn gedachten. Wij konden niet anders tot de verlossing komen dan door zijn gehoorzaamheid heen. Hij moest dus blijven staan. Zijn triomf was de triomf van zijn liefde. De weg van het vlees was voor hem afgesloten. En daarom kon Hij hier als overwinnaar handelen.

Hij láát Judas Hem kussen, al ziet Hij dwarsdoor de valsheid van Judas. Hij ontmaskert Judas door te vragen: Vriend, waartoe zijt gij hier? -- Maar Hij vervloekt Judas niet, Hij verwijt hem niets. Hij wil hem ook nu noch beschamen met zijn liefde.

Zo heelt hij ook het oor van de slaag van de hogepriester. Zijn laatste wonderdaad verricht Hij aan een vijand. En dan treedt Hij op de scharen toe, en zonder zichzelf te verdedigen, gaf Hij zichzelf aan hen over. Dat moet een pijnlijk moment geweest zijn voor de bende. Juist zijn majesteit moest hen overweldigen. Maar een mens in zijn zonde is

zo ongevoelig als een beest. Deze mensen merkten ook niet dat Jezus echt de macht had hen te verdelgen. Maar Hij deed het niet. Hij gebruikt nog even de kracht van zijn woord om zijn discipelen te laten weggaan, maar voor zichzelf vraag Hij niets. Hij treedt zijn lijden tegemoet in volledige gewilligheid en triomfeert over alle mogelijke verzoeken om aan zichzelf te denken. Hij dacht alleen maar aan de wil van de Vader en het heil van de mensen.

En is dat nu niet geweldig, broeders en zusters, dat daar bij de poort van Gethsemane voor hemel en aarde duidelijk geworden is dat onze Middelaar zich heeft laten binden, om ons te ontbinden, dat Hij ongewongen en vrij de weg gekozen heeft. Want U moet niet vergeten dat Jezus door zijn gehoorzaamheid al onze ongehoorzaamheid bedekte. Zo ook door zijn gehoorzaamheid om te lijden, om zichzelf te kruisigen. Dat heeft Hij allemaal voor ons gedaan, en ergens waren wij allemaal in Hem begrepen, zodat wat Hij deed, ook voor ons betekenis had.

Maar nu komt er vanuit deze geschiedenis toch ook een appél tot ons, een geweldige uitdaging. Christus is immers niet alleen onze Middelaar; Hij is ook ons voorbeeld. Hij toont hier aan ons wat het betekent dat een mens God moet liefhebben boven alles en zijn naaste zoals zichzelf. Hij toont ons wat een leven van overgave aan God en een leven van zelfkruisiging betekent. Hij laat ons de vrijheid zien

van een mens die enkel maar door de wil van God gebonden is. Petrus heeft deze les begrepen toen hij zeide dat Christus aan ons een voorbeeld nagelaten heeft van hoe ook wij in tijden van geestelijke crisis moeten leven. Wij zijn zo spoedig opgejaagd, zo spoedig bezorgd over de toekomst, zo spoedig niet meer bereid onszelf helemaal in de hand van God te laten. 1 Petrus.2:19-24. Petrus weet ook nog van een lijden wanneer men onschuldig is. Juist dán is het moment belangrijk om niet naar het vlees te leven en te reageren, maar naar de Geest. Juist dan moet het blijken dat wij in staat zijn lief te hebben die ons haten en goed te doen aan diegenen die ons beledigen en vervolgen. Wat heeft Jezus toch zijn woorden met de daad bevestigd: Matt.5:43-48.

Dat kunnen wij alleen maar doen, wanneer wij met Christus gekruisigd worden.